

[Bay.]

tingene havde søgt om tilladelse til at bygge en jagthytte. Det fik man afslag på, hvorefter ægteparret henvendte sig i amtskommunen for at spørge, om der kunne gives tilladelse til at rejse et redskabsskur og et skur til opbevaring af foder. Man fik dengang af en højstående embedsmand det svar, at når det drejede sig om skovbrug eller landbrug – underforstået andefarm – så skulle der overhovedet ikke søges om noget som helst. I tiltro til – og her vil nogle antagelig sige naiv tiltro til – at man kunne stole på en embedsmands ord, gik de mennesker i gang med at bygge et sådant redskabsskur. Nu erkender jeg, som det har udviklet sig de sidste 20 år, at ægteparret burde have fået et skriftligt tilsagn om, at man ikke havde behovet at søge. Det fik man ikke, og det gav så nu 9 år efter resultat i, at der foreligger et søgsmål for ulovligt byggeri.

Jeg har fejlagtigt i min begrundelse skrevet 2 år, men det viste sig oven i købet at være 7 år efter, at en amtsarkitekt havde set på området og set bygningerne. Han erklærede, at han havde fået forkerte oplysninger, og at han skulle undersøge sagen nærmere, hvorefter ægteparret skulle få besked. Fru Johs. Larsen tog i ærmet på den pågældende embedsmand og sagde: kan vi så stole på at få besked, hvis vi har gjort noget ulovligt? Så gik der 7 år, og pludselig bliver ægteparret slæbt for retten, efter at jeg 3 måneder i forvejen har rejst sagen over for boligministeren, der tilsyneladende ikke interesserede sig spor for det og ikke engang havde tid til en 5 minutters samtale med mig om tingene.

Jeg er helt overbevist om, fuldstændig overbevist om, at hvis boligministeren havde sat sig ind i sagen, måtte han erkende, at 2 embedsmænd ikke engang bruger den simple fremgangsmåde at lægge et lille notat i arkivet om en sag, der kan få så stor betydning for mennesker. Jeg beklager at måtte betvivle, at ministeren overhovedet har læst sagens diverse akter.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Må jeg først om det spørgsmål, som hr. Bay mente ikke at have fået svar på, sige, at der blev søgt dispensation i 1967 hos boligministeriet, som dengang varetog disse sager. Jeg tror, hr. Bay er bekendt med, at i 1967 var jeg ikke boligminister, så på det tidspunkt har jeg ikke haft nogen indflydelse på den afgørelse, der

dengang blev truffet. Det vil altså sige, at den lov, hvorefter de pågældende søgte om at få lov til at bygge, altså også var gældende, dengang man opførte det ulovlige byggeri.

Jeg mener, jeg gentagne gange har talt med hr. Bay om dette. Jeg har bedt to af de embedsmænd, som arbejder med sagen, tale med hr. Bay, og de har haft en halv times samtale med hr. Bay. De har forklaret sagen meget indgående og grundigt, men uden at det altså er lykkedes at gøre hr. Bay helt forståeligt, hvordan sagen arter sig.

Bay (UP):

Jeg nævnede udtrykkeligt, at man havde indgivet en forkert ansøgning, nemlig ansøgning om at få lov til at bygge en jagthytte. Siden da har man mundtligt fået besked på, at man havde lov at bygge, hvad man ville, når det var jordbrug. Det, man så har gjort, er, at man har bygget et redskabsskur, et opbevaringsskur og et sted, hvor man kan sætte sig og spise en bid brød, når man er deroppe i weekenden. Det eneste, der adskiller det fra at være et almindeligt redskabsskur, er en for stor rude.

Jeg mener, at der for længst fra de offentlige myndigheders side skulle have været givet en undskyldning, for all right, der er tale om forkerte oplysninger, men på baggrund af disse forkerte oplysninger burde man have givet dispensation, som man gør det i mangfoldige andre tilfælde.

I øvrigt har den tidligere boligminister givet dispensation i samme kommune i en ikke helt lignende sag, men i en sag, hvor der var sket en direkte overtrædelse af gældende lov og fredningsbestemmelser. Men på grund af menneskelige forhold kunde der gives dispensation her. Det kunne der også have været gjort i dette tilfælde.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg kan naturligvis ikke kommentere de angreb, der her rejses mod den pågældende kommunalbestyrelses sagsbehandling, og det er heller ikke det, der er min opgave. Men sagen var, da den blev forelagt mig, for det første for længst forældet med hensyn til klagefrister. Dernæst verserede den allerede for domstolene, og hr. Bay er bekendt med forholdet mellem domstolene og folketinget.

Hermed sluttede spørgsmålet.